

Haşim Yakışır, geboren op 1 januari 1956 in Manisa, Akhisar Turkije

Ik ben geboren op 1 januari 1956, in Akhisar, Manisa in Turkije. Mijn voorouders komen oorspronkelijk uit Bulgarije, uit de stad Petrus. Daar was mijn opa als boer actief. Door de Bulgaarse onderdrukking, ongeveer 100 jaar geleden, zijn zij gedwongen verhuisd naar Turkije. Met een buidel vol geld, dat hij had verkregen door verkoop van zijn landgoed, vestigde hij zich in Manisa. Met het geld dat hij bij zich had, kocht hij grond en heeft hij zijn boeren activiteiten voortgezet.

Ik kom uit een gezin van 1 meisje en 2 jongens. Heb de basisschool doorlopen, en toen naar de koranschool gegaan. Daarna werd ik hulp bij een naaiatelier, waarna ik in militaire dienst ging. Na terugkeer heb ik op markten overhemden verkocht. In 1979 ben ik naar Nederland gekomen.

(Hasim Yakışır met vrouw en kinderen)

Mijn zus heeft mij hierheen gehaald.

Mijn zwager was als gastarbeider gekomen, waarna hij mijn zus hierheen haalde. Ik heb toen mijn zus een brief geschreven of zij mij ook naar Nederland wilde halen. Ik heb mijn partner hier ontmoet en ben in 1979 in Rotterdam getrouwd, bij het Turkse consulaat. Ik heb 1 dochter en 1 zoon. Mijn zoon werkt als cipier en mijn dochter werkt bij de gemeente. Mijn zoon was erg goed in voetbal, maar hij is er niet mee doorgegaan. Mijn vrouw was als gastarbeider naar Nederland gekomen vanuit een dorp bij Adana. Zij had eerst in een textielfabriek in Adana gewerkt. Vandaar uit was ze eerst naar Duitsland gegaan en vanuit Duitsland is zij naar Nederland gekomen. Duitsland was toch niet haar plek, en omdat ze had gehoord dat Nederland ook veel arbeiders zocht, wilde zij haar geluk in Nederland proberen.

Mijn eerste indruk van Nederland was dat de mensen erg vrij waren, zoals elkaar omhelzen en kussen op straat, dat trok erg mijn aandacht. Via mijn zwager ben ik in de bouwvak-wereld terecht gekomen. Ik heb hier een paar weken gewerkt. De werkgever gaf toen aan dat ik geen verstand van de bouw had en wilde mij niet meer. Ik ging 3x naar de Verto touwfabriek, maar werd niet aangenomen. Via mijn zwager ben ik na 3 keer alsnog aangenomen in proeftijd. De proeftijd werd verlengd. Ik heb hier leren lassen. Hier heb ik mij enorm voor ingezet: door veel te leren werd ik goed in mijn werk. Na 12 jaar is ons bedrijf in Leiderdorp gesloten en verhuisd naar Capelle aan de IJssel. Omdat Capelle ver weg was, ben ik niet meeverhuisd en in Leiden gebleven. Ik ben opnieuw gestart met zoeken naar werk. Na Verto heb ik 2 jaar in een Van der Valk restaurant gewerkt, in de keuken. Daarna heb ik 3 seizoenen in een vleesfabriek gewerkt. Vervolgens ben ik in Oegstgeest bij een bejaardenhuis gaan werken, na 4 sollicitatie-pogingen! Terwijl ik geen afspraak had, zei ik bij de receptie dat ik een afspraak had met de manager. Na een bakje koffie te hebben gedronken, wilden ze mij echter alsnog niet aannemen, omdat mijn Nederlands niet goed was en ik op leeftijd was.

Yakışır)

(v.l.n.r.: XXX, Hasim)

Als ik hier ook niet aangenomen zou worden, zou ik teruggaan naar Turkije. Wat moest ik anders hier doe? Ik zou dan gebruik maken van de remigratiewet.

Na mijn verhaal aan te hebben aangehoord, heeft de manager besloten mij alsnog een kans te geven en vroeg of ik maandag al kon starten. Hier gingen zij ook reorganiseren, waardoor het personeel extra belast werd. Ook wij, twee Turken die daar werkten, kregen het steeds zwaarder. Ik werd ziek door gedoe op het werk. Na overleg met mijn manager hebben ze voor mij een sociaal plan opgezet, waardoor ik geleidelijk afscheid kon nemen.

(Hasim Yakisir in het midden met collega's)

Ik kreeg 4 jaar lang mijn salaris doorbetaald onder voorwaarde dat ik ontslag nam.

Op dat moment was ik inmiddels 58 jaar geworden. Ik kreeg doorbetaald en heb besloten om op bedevaart te gaan. Met het doorbetalen van 4 jaar salaris, heb ik aan het einde daarvan besloten om niet meer te gaan werken. Mijn vrouw werd kostwinner. Na 8 jaar ben ik met pensioen gegaan.

Nu probeer ik van het leven te genieten. Ik lees erg graag, schrijf gedichten, en heb ook een tijdje in een theater meegespeeld. Ik ben een doorzetter, zo ben ik nooit in één keer aangenomen, ik moest een paar keer naar dezelfde werkgever gaan en werd verschillende keren pas na meer dan 3 keer solliciteren, aangenomen.

Omdat mijn vrouw ziek is, wil ik niet voorgoed naar Turkije gaan, ik blijf voor haar en voor mijn kinderen hier. Behalve deze twee factoren bindt mij hier niets.

Nu nog steeds heb ik, zelfs na 43 jaar, heimwee naar mijn stad.

Ik voel mijn hier nog steeds niet echt thuis. De taalbarrière is de grootste reden. Ook al heb ik diverse cursussen Nederlands gevolgd, dan nog beheers ik de taal niet voldoende. De grootste belemmering van taal leren is dat ik mij hier niet thuis voel, dat is een soort van obstakel geweest voor mij. Mijn moeder vroeg een keer in Turkije, wat doe je nog daar als je je niet thuis voelt? Ik kon hier geen antwoord op geven, behalve dat ik voor mijn vrouw en kinderen dit doe. Daartegenover voelen mijn kinderen zich hier wel thuis en denken er niet over om ooit terug te gaan naar Turkije.

(Hasim Yakisir en zijn mede collega's van theatergroep Asi)

Het leven in Nederland is moeilijk voor allochtonen, leven in twee culturen is erg lastig, ook al zijn ze in Nederland geboren en getogen. Mijn kinderen voelen zich niet zo nauw verbonden met culturele en religieuze zaken. De jeugd van tegenwoordig is vooral werelds bezig.

Hasim Yakisir
Leiden, 15 oktober 2022

<https://vimeo.com/11294092?ref=fb-share&1>